

РЕШЕНИЕ

№ 431

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 09.11.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3825** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № 20001001067/04.08.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Ревизионният акт се обжалва като незаконосъобразен в частта на установени задължения по ЗДДС за данъчен период 06.07.2007 г. – 31.07.2007 г., с определен ДДС за довносяне в размер на 10916, 61 лв. и лихва за просрочие в размер на 4 321, 05 лв. Иска се същият да бъде отменен. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1001067/11.02.2010 г., издадена от П. Г. Г. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма], като ревизията обхваща определянето на данъчни задължения по ЗДДС за периода 06.07.2007 г. – 30.05.2009 г. Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията, който в съответствие с чл. 114, ал. 1 от ДОПК е определен като тримесечен и тече от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения

за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия.

Изготвен е ревизионен доклад № 1001067/25.06.2010 г., връчен на жалбоподателя в настоящото съдебно производство на 08.07.2010 г. В хода на ревизионното производство са извършени поредица от процесуални действия, като е установено, че 26.07.2007 г. жалбоподателят (в качеството си на продавач) е сключил предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот № 775, кв. 80, [населено място], „Манастирски ливади” на стойност с данъчна основа 285257, 50 евро, без включен ДДС. Продажбата на имота е извършена с нотариален акт № 79/26.07.2007 г., като съгласно този нотариален акт договорената продажна цена е 1 288 056, 00 евро без ДДС, или 2 519 218, 57 лв. Ревизиращите органи са констатирани, че общата сума на стойността, без ДДС на поземлен недвижим имот № 776 и стойността, без ДДС на ½ ид. част от ПНИ с планоснимачен номер 775, отразена във фактура № 1/26.07.2007 г. не отговаря на общата сума на продажната цена, без ДДС на ПНИ № 776 по нотариален акт № 79/26.07.2007 г. и на продажната цена, без ДДС на ½ ид. част от ПНИ № 775 по предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 26.07.2007 г. Съгласно нотариалния акт и предварителния договор на основание чл. 25, ал. 2 от ЗДДС е издадена фактура № 1/26.07.2007 г. Общата сума на двата имота по фактурата е 2 657 263, 99 лв. без включен ДДС, докато общата сума на двата имота съгласно нотариалния акт и предварителния договор е в размер на 3 077 133, 74 лв. В тази връзка и ревизиращите органи са констатирани разлика от 419 869, 74 лв. между стойността по фактурата и общата стойност по нотариалния акт и предварителния договор. В хода на ревизионното производство е представен нотариален акт за поправка на нотариален акт № 113/08.02.2010 г., като съгласно същия се допуска следната поправка: на стр. 2, ред 4, 5, 6, 7 и 8 след думите 1 288 056, вместо „без включен в нея ДДС, която ще бъде платена на продавача след подписване, но преди вписване на настоящия нотариален акт, както следва: сума в размер на 88 000, сума в размер на 1 200 056 евро, по сметка, посочена от продавача да се чете: „с включен в нея ДДС, която ще бъде платена на продавача след подписване, но преди вписване на настоящия нотариален акт, по посочена от него банкова сметка”. Ревизиращите органи са направили извода, че страните по сделката са открили грешката във волеизявленията си по прехвърлителната сделка преди датата на започване на ревизионното производство, от което следва да се направи извод, че лицата са открили действително фактическа грешка и са предприели законосъобразни действия за отстраняването ѝ и данъчната основа, отразена във фактурата е реалната цена на сключената сделка, т.е. именно тя е била действителната им воля за сключване на сделка по покупко-продажба, обективизирана в нотариален акт № 79/26.07.2007 г. Ревизиращите органи са констатирани, че не са спазени изискванията по чл. 26, ал. 2 от ЗДДС, т.е. данъчната основа не е увеличена с всички други данъци и такси, когато такива са дължими за доставката съгласно чл. 26, , ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Приели са, че данъчната основа за облагане с ДДС не е увеличена с дължимите местен данък в размер на 2.5% върху стойността на сделката и такса вписване в размер на 1 промил върху стойността на сделката. В резултат на това данъчната основа по фактура № 1/26.07.2007 г. следва да се увеличи с размера на местния данък, който е 52 483, 72 лв. ($2\,099\,348,81 \text{ лв.} \cdot 2.5\% = 52\,483,72 \text{ лв.}$) и таксата вписване в размер на 2099, 35 лв. ($2\,099\,348,81 \text{ лв.} \cdot 0,001 = 2099,35 \text{ лв.}$). В резултат на това е определено, че данъчната основа по фактура № 1/26.07.2007 г. следва да се увеличи общо със сумата в размер на 54 583, 07 лв., като по този начин се определя

допълнително дължим ДДС от дружеството в размер на 10 916, 61 лв. за данъчен период м. юли 2007 г. и дължима лихва в размер на 4 321, 05 лв. Осъществено е обжалването на ревизионния акт по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ не се е произнесъл в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, поради което същият следва да се счита за потвърден при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима. По същество, същата е основателна само по отношение на размера на определения ДДС.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува, същите са правилно установени от ревизиращите органи. Не се спори, а и това се установява от представените по делото писмени доказателства, че на 26.07.2007 г. жалбоподателят (в качеството си на продавач, а не както неправилно се посочва в жалбата в качеството му на приобретател) е сключил предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот № 775, кв. 80, [населено място], „Манастирски ливади” на стойност с данъчна основа 285257, 50 евро, без включен ДДС. Продажбата на имота е извършена с нотариален акт № 79/26.07.2007 г., като съгласно този нотариален акт договорената продажна цена е 1 288 056, 00 евро без ДДС, или 2 519 218, 57 лв. Ревизиращите органи са констатирани, че общата сума на стойността, без ДДС на поземлен недвижим имот № 776 и стойността, без ДДС на ½ ид. част от ПНИ с планоснимачен номер 775, отразена във фактура № 1/26.07.2007 г. не отговаря на общата сума на продажната цена, без ДДС на ПНИ № 776 по нотариален акт № 79/26.07.2007 г. и на продажната цена, без ДДС на ½ ид. част от ПНИ № 775 по предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 26.07.2007 г. Съгласно нотариалния акт и предварителния договор на основание чл. 25, ал. 2 от ЗДДС е издадена фактура № 1/26.07.2007 г. Общата сума на двата имота по фактурата е 2 657 263, 99 лв. без включен ДДС, докато общата сума на двата имота съгласно нотариалния акт и предварителния договор е в размер на 3 077 133, 74 лв. В тази връзка и ревизиращите органи са констатирани разлика от 419 869, 74 лв. между стойността по фактурата и общата стойност по нотариалния акт и предварителния договор. В хода на ревизионното производство е представен нотариален акт за поправка на нотариален акт № 113/08.02.2010 г., като съгласно същия се допуска следната поправка: на стр. 2, ред 4, 5, 6, 7 и 8 след думите 1 288 056, вместо „без включен в нея ДДС, която ще бъде платена на продавача след подписване, но преди вписване на настоящия нотариален акт, както следва: сума в размер на 88 000, сума в размер на 1 200 056 евро, по сметка, посочена от продавача да се чете: с включен в нея ДДС, която ще бъде платена на продавача след подписване, но преди вписване на настоящия нотариален акт, по посочена от него банкова сметка”. Ревизиращите органи правилно са направили извода, че страните по сделката са открили грешката във волеизявленията си по прехвърлителната сделка преди датата на започване на ревизионното производство, от което следва да се направи извод, че лицата са открили действително фактическа грешка и са предприели законосъобразни действия за отстраняването ѝ и данъчната основа, отразена във фактурата е реалната цена на сключената сделка, т.е. именно тя е била действителната им воля за сключване на сделка по покупко-продажба,

обективирана в нотариален акт № 79/26.07.2007 г. Спорът между страните е относно приложимостта на чл. 26 от ЗДДС. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗДДС данъчната основа по смисъла на този закон е стойността, върху която се начислява или не се начислява данъкът в зависимост от това, дали доставката е облагаема, или освободена. Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗДДС данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон, а съгласно чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС данъчната основа по ал. 2 се увеличава с всички други данъци и такси, в т. ч. акциз, когато такива са дължими за доставката. Анализът на посочените текстове предполага безусловно увеличаване на данъчната основа с всички други данъци и такси, когато такива са дължими за доставката. В процесния случай е безусловна дължимостта на местния данък и на таксата вписване, дължимостта на местния данък произтича от чл. 47, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси, а дължимостта на таксата вписване от Правилника за вписванията. Също така анализът на чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС предполага безусловно увеличаване на данъчната основа с данъка по чл. 47 от Закона за местните данъци и такси и таксата за вписване, без значение от обстоятелството от кого са дължими същите и от кого същите са заплатени. Така формираната основа е определена в съответствие с разпоредбата на [чл. 26, ал. 1, т. 1](#), която ясно разпорежда, че данъчната основа - цената без ДДС, се увеличава с всички други данъци и такси без значение дали са платими от продавача или са в тежест на купувача. За тази продажба жалбоподателят е начислил ДДС само върху цената, без да извърши изискваните се по закон увеличения, поради което като са доначислили ДДС за тази продажба, органите по приходите са спазили материалния закон и в тази част жалбата се явява неоснователна. При правилното приложение на материалния закон, обаче ревизиращите органи са определили неправилно размера на дължимия местен данък, с който следва да се увеличи данъчната основа. Нотариалният акт за покупко-продажба на недвижимия имот е от 26.07.2007 г., приложимата разпоредба за този период на Закона за местните данъци и такси – чл. 47, ал. 2, в редакцията ѝ към този момент предвижда размер на данъка в размер на 2 на сто върху оценката на прехвърляното имущество, а не в размер на 2, 5 на сто, както са приели ревизиращите органи. Следователно, в процесния случай, освен с определената такса вписване от ревизиращите органи, данъчната основа следва да се увеличи със сумата от 41 986, 97 лв. ($2\ 099\ 348, 81\ \text{лв.} \times 2\% = 41\ 986, 97\ \text{лв.}$) или общо данъчната основа следва да се увеличи със сумата от 44 086, 32 лв. или следва да се определи ДДС за внасяне от жалбоподателя в размер на 8817, 26 лв. Неправилното определяне на размера на дължимия ДДС не се определя като основание за отмяната на ревизионния акт, доколкото съгласно чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът решава делото по същество. Съдът в тази връзка съобразно чл. 160, ал. 1 от ДОПК може да измени ревизионния акт в обжалваната му част. Следователно, изводите на ревизиращите органи относно приложимостта на чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС са правилни и същите са направени въз основа на представените по делото доказателства – анализ на същите и същите са в съответствие със закона. Неправилни са изводите на ревизиращите органи само относно размера на дължимия ДДС.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата относно приложимостта на чл. 26, ал. 5, т. 4 от ЗДДС, наличието на каквато приложимост се твърди от жалбоподателя. Съгласно посочения текст данъчната основа не включва сумите, платени на доставчика за покриване на разходите, направени от името и за сметка на получателя, когато тези

суми са посочени изрично в счетоводството на доставчика; доставчикът трябва да разполага с доказателства за действителния размер на сумите и няма право на данъчен кредит по отношение на данъка, който може да е станал дължим при извършването на разходите. В никакъв случай плащането на дължим данък по Закона за местните данъци и такси, както и плащането на такса за вписване не може да се определят като суми, които са платени на доставчика за покриване на разходите, направени от името и за сметка на получателя. Аргумент в подкрепа на извода, че плащането на данъка по Закона за местните данъци и такси, както и плащането на такса за вписване не представлява подобен разход е именно текста на чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС е императивна норма, която задължително определя, че данъчната основа по ал. 2 се увеличава с всички други данъци и такси, като нормата не предвижда изключение за прилагането си.

В съответствие с чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът дължи преценка по законосъобразност и относно издаването на ревизионния акт от компетентен орган, независимо дали в жалбата се съдържат подобни оплаквания или не. В тази връзка съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство се образува със заповед за възлагане на ревизия, като ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция (чл. 112, ал. 2 от ДОПК). Ревизията е възложена със заповед, издадени от П. Г. Г., началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С.. За издаването на заповедта за възлагане на ревизия същата е упълномощена със Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г., издадена от директора на ТД на НАП С., с която са определени компетентните органи за издаване на заповеди за възлагане на ревизии на основание чл. 112, ал. 1, т. 1 от ДОПК.

Ревизионният акт е издаден от Б. В. И. – главен инспектор по приходите, определена за компетентен орган по издаването на ревизионния акт със заповед за определяне на компетентен орган № К 1001067/13.07.2010 г., издадена от П. Г. Г., началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С..

Ревизионният акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви, разпоредителна част, с която се определят задълженията, както и срокът за изпълнение на задълженията.

С оглед заявената претенция за присъждане на разноски от ответника по спора, съдът намира, че в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 712, 76 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. трето от ДОПК съдът,

РЕШИ

ИЗМЕНЯ ревизионен акт № 20001001067/04.08.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., в частта му на доначисления ДДС за 2007 г. в м. 07.2007 г., като определя ДДС за данъчен период 06.07.2007 г. – 31.07.2007 г. в размер на 8817, 26 лв. и съответните лихви.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите

юрисконсултско възнаграждение в размер на 712, 76 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: